

De plaats van het AVONDMAAL in de BEDELINGEN

C.H. WELCH

oorspronkelijke titel:

The Dispensational Place of the Lords Supper, The Berean Publishing Trust.

Nederlandse uitgave: © 2018 Stichting Lachai Roi, Vertaling: J.A. Hensen

Het bloed van Christus

Op verzoek van velen die ons in het verleden hebben geschreven, geven we nu deze brochure uit, die gebaseerd is op artikelen die zijn verschenen in deel 1 van *The Berean Expositor* over de plaats van de Tafel des Heren in de Schrift en hoe de gelovige daartegenover dient te staan.

We zijn er ons van bewust dat over deze inzetting (omdat het te maken heeft met dingen die zo heilig zijn voor het hart van elke gelovige) niet lichtzinnig mag worden gesproken, noch dat zij te gemakkelijk aan de kant gezet mag worden. De uitgave van deze bladzijden is niet voortgekomen uit de behoefte om de gevoelens van onze broeders te kwetsen. Wij geloven dat we er de waarheid over dit onderwerp in naar voren brengen, anders zouden ze niet opnieuw worden uitgegeven. Omdat we ervan uitgaan dat het de waarheid is, zijn we van mening dat het voor vele anderen een bevrijding van door mensen opgelegde slavernij betekent, zoals we dat (door de genade van God) ook mogen weten van de oorspronkelijke uitgave.

Kostbaarder dan ooit tevoren

Laat niemand denken dat de heerlijkheid van de Heer Zelf ontluisterd wordt, of dat we Zijn kostbare bloed en heerlijke offer minder achten. De feiten wijzen anders uit. De heerlijkheden van onze Heer en Heiland Jezus Christus worden duidelijker en met diepere liefde gezien als we groeien in de kennis van Zijn waarheid, zoals deze is geopenbaard door de Gevangene van de Heer. Hetzelfde kostbare bloed dat het zegel was van het Nieuwe Verbond, is tevens het geweldige middel waardoor wij de verlossing en de vrede hebben ontvangen (Efeze 1 en 2) en de volkomen verzoening van alle dingen in de hemel en op aarde (Colosse 1).

Ik bid dat de Heer Zelf iedere lezer onderwijst over diens verhouding tot Hemzelf en hem de ware betekenis van het Nieuwe Verbond doet verstaan en hem genade geeft om alle dingen schade te achten om de "uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, onze Heer".

De grens der bedelingen

De lezers die het betoog in *The Berean Expositor* hebben gevolgd, zullen zich ongetwijfeld realiseren dat de herontdekking van de door God aangegeven scheidslijn tussen het aardse koninkrijk en het Geheimenis, namelijk Handelingen 28, noodzakelijkerwijs leidt tot nogal drastische veranderingen in de algemeen geaccepteerde opvattingen. Welke gevolgen heeft dit voor de viering van het Heilig Avondmaal? We zullen hier de chronologische volgorde van de brieven nogmaals weergeven, zodat elke lezer daarover en over hun relatie tot het laatste hoofdstuk van Handelingen kan beschikken:

Galaten	De periode van Handelingen, en de overgangperiode - de waarheid over het aardse koninkrijken het voorbereidende onderwijs van Paulus over de verandering die komt.
I Thessalonicenzen	
II Thessalonicenzen	
I Corinthiërs	
II Corinthiërs	
Romeinen	

Handelingen 28:25-27 De grenspaal der bedelingen

Efeziërs	gevangenis	De Bedeling van het Geheimenis - Standaard waarheid voor deze tijd.
Colossenzen		
Filippensen		
I Timotheüs	gevangenis	
Titus		
II Timotheüs		

Het avondmaal

In de eerste plaats merken we op dat we het avondmaal tegenkomen in de Schriften die geschreven zijn vóór het begin van de tegenwoordige bedeling. In de Schriften die later zijn geschreven vinden we er echter zelfs geen enkele zinspeling op. We zullen ons echter niet beperken tot dit argument, hoewel het, als het goed wordt verstaan, afdoend en doorslaggevend is. Laten we het gedeelte opslaan waar de instelling van het avondmaal voor de eerste keer wordt genoemd. Wanneer werd deze plechtigheid ingesteld? Mattheüs 26:26-30 geeft ons de informatie:

“En terwijl zij aten (namelijk het Pascha, zie de verzen 17 en 19), nam Jezus een brood (dit is: het ongezuurde brood), sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan zijn discipelen en zeide: Neemt, eet, dit is mijn lichaam. En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit en gaf hun die en zeide: Drinkt allen daaruit. Want dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden. Doch Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet meer van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag, dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het koninkrijk mijns Vaders. En na de lofzang gezongen te hebben vertrokken zij naar de Olijfberg.”

Avondmaal en Pascha

We zien dus dat het avondmaal verbonden is aan het Joodse Paasfeest. Als we I Corinthe 11:23-26 lezen, zien we dat dit feest voortaan niet alleen diende om de verlossing uit Egypte te herdenken, maar “de dood des Heren, totdat Hij komt” te verkondigen. Dit wordt nader uitgelegd in I Corinthe 5:7 met de woorden: ‘Want ook ons paaslam is geslacht: Christus.’ Zowel Mattheüs 26 als I Corinthe 11 vertellen ons dat de wijn een beeld is van ‘het nieuwe verbond in Mijn bloed’. Wat is dit nieuwe verbond? Heeft het iets te maken met het Geheimenis dat al de eeuwen verborgen is gebleven? Is dit verbond een geheim dat eerst nu is geopenbaard, of is het een onderwerp dat men in het Oude Testament al kende? Laten we Jeremia 31 opslaan:

“Te dien tijde (d.i. in het laatste der dagen, Jer. 30:24), luidt het woord van Yahweh, zal Ik voor alle geslachten van Israël tot een God zijn en zullen zij Mij tot een volk zijn... Weder opbouwen zal Ik u... jonkvrouw Israëls... Yahweh heeft zijn volk verlost, het overblijfsel van Israël. Zie, Ik breng hen uit het land van het noorden en verzamel hen van de einden der aarde... Want Ik ben Israël tot een vader... Hij, die Israël verstrooide, zal het verzamelen en het behoeden als een herder zijn kudde... Want Yahweh maakt Jakob vrij... Zie, de dagen komen, luidt het woord van Yahweh, dat Ik met het huis van Israël en het huis van Juda een nieuw verbond sluiten zal. Niet zoals het verbond, dat Ik met hun vaders gesloten heb ten dage dat Ik hen bij de hand nam, om hen uit het land Egypte te leiden (vandaar de relatie tussen het Pascha en het avondmaal)... Maar dit is het verbond, dat Ik met het huis van Israël sluiten zal na deze dagen (dit is Gods interpretatie van het Nieuwe Verbond)... Als deze verordeningen (van zon, maan en sterren) voor mijn ogen zullen wankelen, luidt het woord van Yahweh, dan zal ook het nageslacht van Israël ophouden al de dagen een volk te zijn voor mijn ogen.”

Het Nieuwe Verbond

Iedereen die gelooft dat God bedoelt wat Hij zegt, moet wel zien dat het Nieuwe Verbond verband houdt met een grotere exodus dan die uit Egypte - hoewel deze er sterk op lijkt - en dat die in het bijzonder betrekking heeft op de toekomstige terugkeer van Israël in het land. Hierin heeft de Gemeente van het Geheimenis van Efeze 3 op geen enkele wijze een plaats. De beginwoorden van Exodus 20 leren grotendeels dezelfde les: ‘Ik ben Yahweh, uw God, die u uit het land Egypte, uit het diensthuis, geleid heb’ Dan volgt het eerste Verbond, dat zij ‘verlaten hebben’ (Deut. 29:25), ‘het verbond dat Hij met hen gesloten had toen Hij hen uit het land Egypte leidde’ (zie ook Jer. 11:7,8; Hebr. 8; Jes. 11:11,16).

Het avondmaal en Israël

In Mattheüs 26 ziet de Heer vooruit op 'die dag', op het koninkrijk van Zijn Vader. 'Uw koninkrijk kome, Uw wil geschiede op de aarde'; 'En Ik beschik u het Koninkrijk, gelijk mijn Vader het Mij beschikt heeft, opdat gij aan mijn tafel eet en drinkt in mijn Koninkrijk. En gij zult zitten op tronen om de twaalf stammen Israëls te richten.' (Luc. 22:29,30). Waar is in dit alles plaats voor, of maar een verwijzing naar, de Gemeente van het Geheimenis? Wanneer we de grens der bedelingen in Handelingen 28 overschrijden en de Brief aan Efeze lezen, zien we niets van het koninkrijk der Hemelen, noch van het koninkrijk van de Vader, maar alleen van het 'koninkrijk van Christus en van God' (Ef. 5:5). In Colosse 1:13 lezen we van 'het koninkrijk van den Zoon Zijner liefde', dat nu in werking is en dat geheel verschilt van het koninkrijk dat samenhangt met het herstel van Israël. Het koninkrijk van God omvat Israël, de Bruid en het ene Lichaam.

Het gebruik van 'verbond'

Het woord dat vertaald is met 'verbond', wordt in de brieven die geschreven zijn na Handelingen 28 nooit gebruikt zonder verwijzing naar Israël. II Corinthe is geschreven vóór Handelingen 28. Hebreeën, zoals de titel al laat zien, heeft een boodschap voor hen die uit Israël zijn. De ene verwijzing in Efeze 2:12 wijst terug op "te dien tijde" toen deze gelovigen in Efeze vreemdelingen en bijwoners waren, of op z'n hoogst slechts gasten, als het gaat om de 'verbonden der belofte'. Er is nergens sprake van een verbond in verband met de 'Gemeente, dat is Zijn Lichaam'. Er is een *belofte* en *hoop* gegeven 'voor de tijden der eeuwen' (Tit.1:1-3), maar geen *verbond*, noch oud, noch nieuw. Dat heeft uitsluitend betrekking op Israël. Het Nieuwe Verbond is Gods genadige voorziening voor hetzelfde volk dat niet heeft kunnen voldoen aan het Oude Verbond.

Na de maaltijd, zo lezen we in Mattheüs 26: 'na de lofzang (de Psalmen die bekend staan onder de naam *HALLEL*) gezongen te hebben vertrokken zij naar de Olijfberg'. De Olijfberg! Het laatste stukje van de aarde waarop de voeten van de Heiland hebben gestaan voordat Hij is opgevaren en dat voorbestemd is om de eerste plek te zijn waar Zijn voeten zullen staan als Hij terugkeert om het koninkrijk op aarde te aanvaarden (Hand. 1:11; Zach. 14:3,4).

Avondmaal en koninkrijk

Het lijkt erop dat alles is opgeschreven en geordend om het avondmaal te verbinden aan dit koninkrijken het te scheiden van het Geheimenis. Wie heeft dan de ogen van de gelovigen verblind en ze meer ijverig gemaakt in het naleven van deze aardse verordening dan in het leren kennen 'welke hoop zijn roeping wekt'? Rome heeft geen plaats voor Paulus en zijn leerstelling. Ze heeft Petrus heilig verklaard, het evangelie der besnijdenis verminkt, Israël van zijn toekomstige heerlijkheid beroofd en een bolwerk gevonden in dit ritueel (en dan nog wel een godslasterlijke parodie ervan) dat behoort bij de vorige en de toekomstige bedelingen. We zullen Mattheüs 26 verlaten en overdenken wat in I Corinthe 11:23-26 staat.

Totdat Hij komt

Op het eerste gezicht lijkt dit gedeelte alles onderuit te halen wat hierboven is gezegd. Twaalf maanden lang hebben de woorden 'totdat Hij komt' ons er van weerhouden iets te zeggen over de steeds sterker wordende overtuiging van de plaats van het avondmaal in de bedelingen. We deinsden terug voor het aanroeren van dit onderwerp dat te maken lijkt te hebben met de Persoon van de Heiland en met de trouwe en liefdevolle herdenking door Zijn volk. We zijn niet overhaast tot onze conclusie gekomen of zonder ons hart erin te betrekken, maar we hebben geprobeerd de waarheid te leren kennen zoals deze ons beschreven is. Laten we in de eerste plaats eens stilstaan bij de opmerking: 'want zelf heb ik bij overlevering van de Here ontvangen'. Als we I Corinthe 15:3 opslaan, zullen we daar vinden: 'want voor alle dingen heb ik u overgegeven, hetgeen ik zelf ontvangen heb', of Galaten 1:11,12: 'Want ik maak u bekend, broeders, dat het evangelie, hetwelk door mij verkondigd is, niet is naar de mens. Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen of geleerd, maar door openbaring van Jezus Christus.' Paulus getuigt voortdurend van zijn volkomen onafhankelijkheid van andere mensen, zowel wat zijn apostelschap betreft als zijn leer.

Geen nieuwe openbaring

In Corinthe waren velen op een dwaalspoor gebracht door Judaïstische leraren die zijn bediening in twijfel trokken of loochenden. 'Ben ik geen apostel?' riep hij uit, 'Zijt gij niet mijn werk in de Here?' (I Cor. 9:1). 'In geen enkel opzicht heb ik ondergedaan voor die onvergelijkelijke apostelen, ook al ben ik niets.' (II Cor.12:11). De apostel laat onmiddellijk op zijn berisping: 'Op dit punt prijs ik niet' (I Cor.11:22), de woorden volgen die hen bepalen bij zijn gezag: 'want ik heb van den Heere ontvangen' (St.Vert.). Er is geen enkele rechtvaardiging om van deze uitspraak meer te maken dan wat uit de onmiddellijke voorafgaande context kan worden opgemaakt. De instelling van het avondmaal was geen geheimenis. De apostel Paulus ontving geen onderwijs hierover dat verder ging dan wat uit de evangeliën viel op te maken. Hij benadrukte zijn woorden op deze wijze om de Corinthische gelovigen meer bereid te maken acht te slaan op zijn terechtwijzing wegens hun misbruiken bij deze inzetting.

Bovennatuurlijke gaven

Laten we ook bedenken dat alle Corinthische gelovigen die samenkwamen om deel te nemen aan het avondmaal één of andere geestesgave hadden. Het was niet zo dat maar een enkeling gaven had, maar 'telkens als gij samenkomt, heeft ieder iets: een psalm of een lering of een openbaring of een tong of een uitlegging' (I Cor. 14:26). Deze bovennatuurlijke gaven waren in perfecte harmonie met de bedeling waarin ze waren gegeven. Ze waren bovendien evenzeer in harmonie met alles wat we hebben ontdekt in verband met het avondmaal.

Het verdwijnen ervan

Kunnen mensen die denken dat het avondmaal voor hen bestemd is, op bevredigende (dat wil zeggen op Schriftuurlijke en niet op traditionele) wijze verklaren waarom zij de kwalificaties niet bezitten die zij aan wie deze aanwijzingen voor het avondmaal werden gezonden wel hadden? Zowel de 'gaven' als het avondmaal verdwenen aan het eind van Handelingen 28. We zullen tevergeefs zoeken naar maar de geringste toespeling op dit ritueel in de brieven die na die tijd zijn geschreven. Waarom zouden we één onderdeel uit I Corinthe 11 lichten en dat proberen voort te zetten, terwijl we zullen moeten toegeven dat de beginverzen van hoofdstuk 12 over iets gaan waarop wij geen aanspraak kunnen maken?

Niet meer vermeld

In I Timotheüs zien we dat de apostel aan Timotheüs gedetailleerd instrueert 'opdat gij moogt weten, hoe men in het huis Gods moet verkeren'. Paulus herhaalt een aantal zaken over de bediening van de vrouwen (verg. I Tim. 2 met I Cor. 11:1-17), maar hoewel in I Corinthe 11 het onderwerp dat daar meteen op volgt het avondmaal is, krijgt het in het onderwijs van Timotheüs geen plaats. De eenvoudige reden is dat nu het aardse koninkrijk uitgesteld was, ook alles wat daarmee samenhang moest verdwijnen. De tekenen, het avondmaal, de Verbonden, alles verdween tegelijk met het onderwijs van het koninkrijk op aarde. De apostel heeft toen de opdracht gekregen een nieuwe vorm van bestuur uiteen te zetten. Hem was de genade geschonken 'en in het licht te stellen *wat* de bediening (bedeling) van het geheimenis *inhoudt*, dat van eeuwen her verborgen is gebleven in God, de Schepper van alle dingen' (Ef.3:9).

Herhaling en wijziging

Deze openbaring betrof iets dat volkomen nieuw, onvoorzien en zonder precedent was. Iets wat niet gevonden wordt in de eerdere Schriften, maar door God gedurende alle geslachten en eeuwen voor de mensen verborgen is gehouden. Niemand anders dan de apostel die door God was aangewezen en aangesteld, kon ons vertellen aan welke dingen we ons moeten houden of waarvan we moeten afzien. En dat heeft hij ons verteld. De brieven die Paulus na Handelingen 28 heeft geschreven bevatten een volledig stelsel van leer en onderwijs voor de Gemeente van de tegenwoordige bedeling. Wanneer iets dat behoort bij de vorige bedeling voortgezet moest worden, is ons dat verteld. De herhaling van de bediening der vrouwen (I Cor. 11 en I Tim. 2) is daar een voorbeeld van. Als iets veranderd of bijgesteld moest worden, hebben we daar instructies voor gekregen. De duidelijke stelling in Efeze 4 dat er maar één doop is, plaatst de twee dopen (water en geest) terzijde die van kracht waren in de periode van Pinksteren (beschreven in Handelingen) en geeft ons in de huidige bedeling daar één doop voor in de plaats - die van de Geest. We vinden geen opsomming van dingen die we niet moeten doen, omdat die lijst veel te lang zou worden en de weergave ervan zou nutteloos zijn. In de brieven die na Handelingen 28 zijn geschreven, vinden we wat nodig is voor *onze* voorlichting, vertroosting en onderwijzing. Wanneer we aan het Woord van God, zoals ons dat gegeven is door de apostel der heidenen, toevoegen,

zal dat tot onze schade zijn. Zij die graag delen in het gezegende besef van de bedeling van het Geheimenis, zullen zich houden bij de openbaring van God die daarop betrekking heeft. Zij die niet tevreden kunnen zijn, tenzij ze iets kunnen zien, of doen, zullen de viering van riten voortzetten, maar niet zonder de onontkoombare consequenties die voortkomen uit 'een ijver tot God, maar niet met verstand.'

Wat met het avondmaal samenhangt

Als we juist zouden handelen door op eigen gezag het avondmaal in de huidige bedeling te introduceren, waarom dan niet ook de geestesgaven, zoals tongentaal en wonderen? Waarom zouden we de zaak dan niet grondig aanpakken? De latere brieven zwijgen niet alleen over het avondmaal, het onderwijs dat daarin gegeven wordt verzet zich absoluut tegen het invoeren of het voortzetten van wat overduidelijk verband houdt met Israël, het Nieuwe Verbond en het koninkrijk op aarde.

Sommige lezers zullen ons hier willen onderbreken en zeggen: Wat verstaat u dan onder de woorden 'totdat Hij komt'? De Heer is nog niet teruggekomen en het ziet er dus naar uit dat we tot het moment dat Hij komt deze inzetting moeten onderhouden. Dit gedeelte is zo belangrijk dat we overwegen om daarover een afzonderlijke studie te schrijven, in plaats van het te haastig als één van de vele punten af te handelen.

Komt niet voor in Johannes

Van de evangeliën lijkt het evangelie dat door Johannes geschreven is het dichtst te staan bij de waarheid die geldt voor de huidige tijd. Negentig procent van de evangelieverkondiging in onze dagen is gebaseerd op het evangelie van Johannes. Hoop en troost wordt door vele gelovigen gevonden in de heilige woorden van Johannes 3:14-17. Er zijn er veel die best zo ver willen gaan om toe te geven dat Mattheüs de waarheid voor het Messiaanse Vrederijk inhoudt, maar, zeggen ze dan, je moet ons het evangelie van Johannes niet afnemen. Is het niet treffend dat het avondmaal, dat zo gedetailleerd wordt beschreven en voorgeschreven in Mattheüs, het evangelie van het koninkrijk op aarde, door Johannes wordt weggelaten, terwijl met name hij het toch had moeten vermelden als hij werkelijk het evangelie heeft geschreven voor de gelovigen in onze tijd? Het is niet zo dat het feest niet hoorde bij het onderwerp waarover hij geschreven heeft. Daar zou het wel thuishoren. Johannes 13 spreekt over het verraad en over veel voorvallen die zich hebben voorgedaan rond die maaltijd. We moeten over het feit dat hij er geen melding van maakt niet gemakkelijk heen stappen; het is een belangrijk gegeven voor het bewijs dat we willen vinden in het Woord over dit belangrijke onderwerp.

We moeten ons geloof niet funderen op de wijsheid van mensen. We moeten het avondmaal niet opgeven simpelweg omdat iemand heeft gezegd dat het in deze bedeling niet thuishoort.

Totdat Hij komt

Op de voorgaande bladzijden hebben we ons beziggehouden met het verband tussen het avondmaal en de tegenwoordige bedeling, maar we hebben het gedeelte dat we als kopje boven deze alinea hebben gezet, laten liggen. I Corinthe 11:26 zegt: 'Want zo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des Heren, totdat Hij komt.' De voor de hand liggende conclusie na het lezen van deze tekst is: de Heer is nog niet gekomen en daarom moeten we doorgaan met het vieren van het avondmaal.

Logica werkt alleen binnen bepaalde vastgestelde grenzen. Er is een belangrijk feit waarmee in deze argumentatie geen rekening is gehouden, namelijk het volledig verdwijnen van de bedeling waarin I Corinthe 11 thuishoort. We moeten voor ogen houden dat het ons niet toegestaan is een waarheid die in een latere periode is geopenbaard, als interpretatie te gebruiken voor zaken die een eerdere periode betreffen. Om de woorden 'totdat Hij komt' goed te kunnen begrijpen, moeten we ons op de hoogte stellen van het onderwijs over de Komst, dat past binnen de grenzen van die specifieke bedeling. Als we in I Corinthe 11 onderwijs willen lezen dat nog niet geopenbaard was en dat volkomen geheim is gehouden tot enkele jaren later, dan kunnen we niet anders verwachten dan dat we verwarring oogsten op onze inspannende arbeid.

Er is een woord dat voortdurend in de Schriften wordt genoemd in verband met het Messiaanse Koninkrijk en de Handelingenperiode, dat ons zal helpen in ons onderzoek; dat woord is in de oorspronkelijke taal *PAROUSIA* en het is soms vertaald met 'komst', soms met 'aanwezigheid'. Het komt 24 keer voor in het Nieuwe Testament. Zeventien keer hiervan heeft het betrekking op Christus en de ander zeven keer op anderen, namelijk Paulus, Titus, Timotheüs, Stefanus en de antichrist (I Cor. 16:17; II Cor. 7:6,7; 10:10; Fil. 1:26; 2:12; II Thes. 2:9). Het eerste canonieke en historische gebruik van het woord komt voor in Mattheüs 24 en, uitgaande van de hoofdregel voor exegese, dat de eerste keer dat een woord voorkomt de sleutel is tot de betekenis ervan, is het absoluut zeker dat *PAROUSIA* hoort bij het aardse koninkrijk en niet bij het Geheimenis. We zullen de context waarin dit woord voorkomt eens nader bekijken:

"Toen Hij op de Olijfberg (onafscheidelijk verbonden aan het koninkrijk op aarde, zie Zach.14:4; Matt.26:30; Hand.1:6,12 enz.) gezeten was, kwamen zijn discipelen alleen tot Hem en zeiden: Zeg ons wanneer zal dat geschieden, en wat is het teken van uw *PAROUSIA* (komst) en van de *SUNTELEIA* (voleinding) der *AIOON* (eeuw)?"

Wanneer... dan

Openbaring is het geïnspireerde verslag van de *SUNTELEIA* van de eeuw en met dat boek is de *PAROUSIA* verbonden. Op de vraag 'Wanneer?' geeft de Heer een antwoord in de vorm van een reeks profetische uitspraken die beginnen met het woord 'dan' (zie Matt. 24:9,10,15,21,23,30,40 en 25:1). We moeten voor ogen houden dat het woord 'dan' een bepaalde tijd aanduidt: dan, in die tijd. In Mattheüs 24:21 lezen we: 'Want er zal dan een grote verdrukking zijn, zoals er niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe en ook nooit meer wezen zal.' Deze woorden onderscheiden duidelijk deze verdrukking van alle andere. Daarom weten we dat Openbaring 7:14 op dezelfde periode doelt: 'dezen zijn het,

die komen uit de grote verdrukking'. Deze tijd van 'Jacobs benauwdheid' zal tot een einde gebracht worden door de Tweede Komst van de Heer. 'Want gelijk de bliksem komt van het oosten en licht tot het westen, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn.' (Matt. 24:27). Dit verbindt dit gedeelte met de valse christussen en valse profeten en hun 'grote tekenen en wonderen' direct met het gedeelte uit II Thessalonicenzen 2 en daarmee ook met de antichrist. In II Thessalonicenzen 2:8,9 lezen we:

De wetteloze

"Dan zal de wetteloze zich openbaren; hem zal de Here Jezus doden door de adem zijnsmonds en machteloos maken door zijn verschijning, als Hij komt. Daarentegen is diens komst naar de werking des satans met allerlei krachten tekenen en bedrieglijke wonderen"

Satan verminkt waarheid, zoals we weten. De *PAROUSIA* van de valse christus gaat gepaard met 'allerlei krachten tekenen en bedrieglijke wonderen'. Nu zijn deze krachten, tekenen en bedrieglijke wonderen een perfecte vervalsing van Pinksteren, zoals we kunnen zien als we de Griekse tekst van Hebr. 2:4 opslaan, met de bedoeling te bewijzen dat de *PAROUSIA* van de Here Jezus de komst is waarover Petrus sprak in Handelingen 3:19,20 en deze verbindt met Israël, de profeet Joël en de dag des Heren. Mattheüs 24: 29 gaat verder met:

De verdrukking

"Terstond na de verdrukking dier dagen zal de zon verduisterd worden en de maan zal haar glans niet geven en de sterren zullen van de hemel vallen en de machten der hemelen zullen wankelen. En dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen aan de hemel en dan zullen alle stammen der aarde zich op de borst slaan en zij zullen de Zoon des mensen zien komen op de wolken des hemels, met grote macht en heerlijkheid." (Matt. 24:29-30).

"Zie, Hij komt met de wolken en elk oog zal Hem zien, ook zij, die Hem hebben doorstoken; en alle stammen der aarde zullen over Hem weklagen." (Op. 1:7).

Als Jesaja in hoofdstuk 13:6-11 spreekt over de "dag des Heren" (Op. 1:10), zegt hij in vers 10:

"Want de sterren en de sterrenbeelden des hemels doen hun licht niet stralen, de zon is bij haar opgang verduisterd en de maan laat haar licht niet schijnen."

Zie ook de volgende gedeelten: Ezechiël 32:7; Joël 2:30,31; Amos 5:20; Zefanja 1:14,15; Handelingen 2:19,20; Openbaring 6:12-17 en denk nog eens na over de vraag: 'Wat heeft dit alles te maken met de Gemeente van het Geheimenis?' Als we het toepassen op Israël en het koninkrijk op aarde, wordt alles duidelijk; als we er op staan om het in de Gemeente van Efeze te passen, dan geeft dat alleen maar verwarring. In Mattheüs 24:37-39 lezen we:

De dagen van Noach

“Want zoals het was in de dagen van Noach, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn. Want zoals zij in die dagen voor de zondvloed waren, etende en drinkende, huwende en ten huwelijk gevende, tot op de dag, waarop Noach in de ark ging, en zij niets bemerkten, eer de zondvloed kwam en hen allen wegnam, zo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn.”

Waarop slaan de woorden ‘etende en drinkende, trouwende’ enz.? Op zichzelf zijn dit geen verkeerde dingen. In Exodus 32:6 lezen we, in verband met de afgoderij met het gouden kalf: ‘het volk zette zich neer om te eten en te drinken; daarna stonden zij op om vreugde te bedrijven.’ Van een latere gebeurtenis in Israëls geschiedenis lezen we in Numeri 25:1-3:

“Terwijl Israël in Sittim verbleef, begon het volk ontucht te plegen met de dochters van Moab. Dezen nodigden het volk tot de slachtoffers van haar goden en het volk at daarvan en boog zich neer voor haar goden. Toen Israël zich aan Baäl-peor gekoppeld had, ontbrandde de toorn van Yahweh tegen Israël”.

Het voorgaande hoofdstuk laat ons het verhaal van Bileam zien. Dit werpt een luguber licht op de gebeurtenissen in de nabije toekomst zoals die zijn beschreven in Oparing 2:14,20:

“Maar Ik heb enkele dingen tegen u: dat gij daar sommigen hebt, die vasthouden aan de leer van Bileam, die Balak leerde de kinderen Israëls een strik te spannen, dat zij afgodenoffers zouden eten en hoereren.”

“Maar Ik heb tegen u, dat gij de vrouw Izebel laat begaan, die zegt, dat zij een profetes is, en zij leert en verleidt mijn knechten om te hoereren en afgodenoffers te eten.”

De *PAROUSIA* van de Zoon des Mensen vindt plaats op het moment dat deze wereld een pandemonium van losbandigheid en onreinheid is (zie Openb. 3:4; 9:20,21; 14:4; 21:8 en 22:15, waar op deze vreselijke zonde die bedreven wordt onder het mom van het nakomen van religieuze verplichtingen, wordt gedoeld). Sommige lezers zullen zich afvragen waarom we ons bezighouden met dit afschuwelijke onderwerp. De Schrift staat vol met waarschuwingen tegen dit teken van de eindtijd. Het spiritisme is de hedendaagse voorbode van herleving van de dagen van Noach, waarin zelfs ‘de zonen Gods zagen dat de dochters der mensen schoon waren, en zij namen zich daaruit vrouwen’ enz. (Gen.6) en daarmee de aanleiding voor de afval waren waarop de Zondvloed wel moest volgen. Laat ons deze waarschuwing ter harte nemen en er voor zorgen dat we niets te maken hebben met deze afschuwelijke zonde. We zullen nu onze studie van het woord *PAROUSIA* voortzetten met het lezen van I Thessalonica 4:15,16:

De aartsengel (Daniël 12:1,2)

“Want dit zeggen wij u met een woord des Heren: wij, levenden, die achterblijven tot de komst des Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voorgaan, want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan”.

Er wordt één aartsengel in de Schriften genoemd, 'Michaël, de aartsengel' (Judas 9). Volgens Daniël 12:1 is Michaël 'de grote vorst, die de zonen van uw volk terzijde staat' (zie ook Daniël 10:13,21). Wanneer Michaël opstaat, zal er sprake zijn van:

“... een tijd van grote benauwdheid zijn, zoals er niet geweest is sinds er volken bestaan, tot op die tijd toe. Maar in die tijd zal uw volk ontkomen: al wie in het boek geschreven wordt bevonden. Velen van hen die slapen in het stof der aarde, zullen ontwaken, dezen tot eeuwig leven en genen tot versmading, tot eeuwig afgrijzen.” (Dan. 12:1-2).

Hier zien we de relatie tussen I Thessalonica 4 en Daniël 12, waar de aartsengel in directe relatie staat tot de opstanding (zoals trouwens ook in Judas 9) en het volk van het aardse koninkrijk: Israël. Jacobus en Petrus hebben het over deze *PAROUSIA* van Christus. Jacobus heeft geschreven aan hen die de synagoge bezochten (2:2). Zij behoorden bij 'de twaalf stammen in de verstrooiing' (1:1). Zijn vermaning betreft volharding in de tijd van verdrukking: 'hebt dus geduld, broeders, tot de parousia des Heren!' (5:7,8). Petrus spreekt regelmatig in zijn tweede brief over de *PAROUSIA*:

“Want wij zijn geen vernuftig gevonden verdichtsels nagevolgd, toen wij u de kracht en de komst van onze Here Jezus Christus hebben verkondigd, maar wij zijn ooggetuigen geweest van zijn majesteit.” (II Petr. 1:16).

‘Nog niet’ – het huidige interval

Dit gedeelte heeft betrekking op de Verheerlijking op de berg (Matt. 17:1). Het woord 'majesteit' hoort bij het Messiaanse Koninkrijk (zie Hebr. 2:7,8 en Psalm 8). Daarnaast heeft het betrekking op de wijding van de priester en zijn gewaden van 'heerlijkheid en sieraad' (Ex. 28:40, St.Vert.). “Thans zien wij nog niet, dat hem alle dingen onderworpen zijn; maar wij zien Jezus met heerlijkheid en eer gekroond.” (Hebr.2:8,9). Het 'nog niet' van Hebr. 2:8 was een moeilijkheid die Petrus verwarde. De spotters in II Petr. 3:1-13 zeiden: 'Waar is de (vervulling van de) belofte van Zijn *PAROUSIA*?' De apostel verzekert zijn lezers dat het uitblijven van de belofte niet te wijten is aan traagheid van de Heer, maar veeleer van Zijn geduld. Hij gaat voort met te spreken over de dag des Heren, die komt als een dief in de nacht, precies zoals Paulus doet in I Thessalonica 4 en 5.

Petrus, Paulus en het herstel

Petrus moest zijn lezers echter verwijzen naar de brieven van Paulus, met de woorden:

“... en houdt de lankmoedigheid van onze Here voor zaligheid, zoals ook onze geliefde broeder Paulus naar de hem gegeven wijsheid u geschreven heeft, evenals in alle brieven, wanneer hij over deze dingen spreekt. Daarin is een en ander moeilijk te verstaan, wat de onkundige en onstandvastige lieden tot hun eigen verderf verdraaien, evenals trouwens de overige Schriften.” (II Petr.3:15,16).

De spotters wisten af van de *PAROUSIA*, Petrus kende deze komst waarop men hoopte, maar hij begreep een groot gedeelte van de waarheid die aan Paulus was toevertrouwd niet, namelijk de bedeling van het Geheimenis die het 'gat' vulde, veroorzaakt door het terzijde

zetten van Israël en het uitstel van de 'belofte van Zijn *PAROUSIA*'. In I Corinthe 15:22,23 lezen we: '... ieder in zijn eigen rangorde: Christus als eersteling, vervolgens die van Christus zijn bij zijn parousia'. In I Thessalonica 4 had de apostel het feit bekendgemaakt dat sommigen levend zouden achterblijven tot de *PAROUSIA* die zoals we hebben gezien, verband houdt met Daniël 12 en Israël. Hier, in I Corinthe 15, gaat zijn onderwijs verder:

De laatste bazuin

“Want dit zeggen wij u met een woord des Heren: wij, levenden, die achterblijven tot de komst des Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voorgaan, want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan” (I Thess. 4:15,16).

'Wanneer' al deze dingen plaatsvinden, 'dan' zullen Jesaja 24 en 25:8,9 vervuld worden. Dan is 'het koningschap over de wereld gekomen aan onze Here en aan zijn Gezalfde' (Op.11:15). Deze woorden zullen worden gesproken bij het blazen van de zevende bazuin. Er wordt van geen enkele bazuin gesproken na deze en daarom kunnen wij hier met recht spreken van de 'laatste bazuin'. Als we nog zouden moeten discussiëren over de vraag of er nog een andere zou kunnen zijn, is er iets niet in orde met onze theologie. De gevolgen van het blazen van de zevende bazuin strekken zich uit tot Openbaring 20 waar we de eerste opstanding tegenkomen, de opstanding van hen die door de grote verdrukking zijn gegaan en die delen in de heerlijkheid van het duizendjarige koninkrijk op aarde.

De ruimte laat het niet toe dat we bij elke tekst stilstaan waar *PAROUSIA* voorkomt, maar van de overgebleven teksten zult u ontdekken dat ze de conclusie die wij hebben getrokken, ondersteunen. Tot nu toe hebben we onze aandacht gericht op het Evangelie van Mattheüs, I en II Thessalonica, I Corinthe, Petrus, Jacobus en Openbaring. Als we er achter willen komen welk verband *PAROUSIA* heeft met de bijzondere brieven van het Geheimenis, moeten we de teksten daarover in de Gevangenschapsbrieven raadplegen. De ruimte om dit uiterst belangrijke onderzoek te doen is buitengewoon beperkt, maar we hoeven ons daarover geen zorgen te maken, want als we geduldig Efeze, Filippi, Colosse, Timotheüs en Titus doorlezen, vinden we geen enkele verwijzing naar de *PAROUSIA* van Christus.

De *PAROUSIA* is niet de zalige hoop

We hebben ontdekt dat de *PAROUSIA* verband houdt met Israël, de antichrist, de Grote Verdrukking, de Dag des Heren, allemaal zaken die wijzen op het koninkrijk op aarde. We hebben dus geen verdere argumenten nodig om te bewijzen dat de Wederkomst, zoals deze werd en zal worden onderwezen, waarnaar werd uitgezien vóór Handelingen 28 en in I Corinthe en waarop men hoop in de 'eindtijd', goed moet worden onderscheiden van 'die zalige hoop' die in het verschiet ligt van de gelovige in deze tegenwoordige bijzondere bedeling van het Geheimenis. 'Totdat Hij komt' moet wel slaan op de *PAROUSIA*, omdat dat de enige geopenbaarde komst is. Die komst, zoals alles wat verband houdt met het aardse

Koninkrijk, is uitgesteld. Het heeft absoluut niets te maken met de leden van het ene Lichaam.

Waarom zouden we deze inzetting opgeven?

We zijn ervan overtuigd dat onze lezers nog wel een paar woorden meer willen lezen over de buitengewoon belangrijke onderwerpen: het avondmaal, onze huidige positie en toekomstige hoop.

We kunnen de gevoelens van velen wellicht weergeven in de volgende bewoordingen: We hebben de gedachtegang die in deze brochure uiteen is gezet tot nu toe gevolgd en we denken dat wat tot nu toe naar voren is gebracht waarheid bevat. We zien nu duidelijker dan ooit het verschil tussen de aardse sfeer van de reddende werking: het Messiaanse Koninkrijk, en de hemelse sfeer: de Gemeente van het Geheimenis. Bovendien denken we dat het avondmaal ongetwijfeld hoort bij die periode waarin Israël nog steeds een natie was en waarin het mogelijk was dat de hoop van het aardse koninkrijk nog steeds vervuld zou worden. Maar toch schrikken we terug voor het opgeven van deze heilige inzetting. Kunnen we niet door blijven gaan met het drinken van de wijn en het breken van het brood in liefdevolle nagedachtenis aan de Heer Jezus Christus en Zijn verzoenende genade? Bovendien staat het vast dat in de brieven van Paulus die na Handelingen 28 werden geschreven, de apostel niet zozeer spreekt over de Wederkomst als de hoop voor de Gemeente, maar over het verschijnen van de gelovige met Christus 'in heerlijkheid' (Col. 3:4; Titus 2:13,14). Dat lijkt allemaal zo ontastbaar en vaag, dat we haast geneigd zijn de werkelijkheid te laten varen en ons willen vasthouden aan de schaduw.

Schrift of sentiment

Laat het duidelijk zijn dat we zeer meeleven met allen wier gedachten in bovenstaande woorden klinken. Als het maar enigszins mogelijk is, willen we niet de oorzaak zijn van ook maar een moment van pijn voor de gelovige in onze Heer. 'Oprecht gemeend zijn de wonden door een vriend geslagen', zegt de Schrift en als er iemand verwond is door de inhoud van het getuigenis in het verleden, heden of in de toekomst, van deze kleine getuige, is het slechts omdat de schrijver tracht te wijzen op de waarheid van het Woord. Het Woord dat lijkt op een zwaard dat doorsteekt, op een hamer die breekt, op een vuur dat brandt, maar ook op het brood en het water des levens, en de genezende balsem voor onze zielen. Voorop moet staan dat we niet moeten terugdeinzen voor gehoorzaamheid aan het Woord uitsluitend omdat we niet weten waar ons dat zal brengen, of wat het doel ervan zou kunnen zijn. Als we het geschreven Woord navolgen, kan het niet anders of we worden geleid op de weg der waarheid, maar we moeten dan ook wel bereid zijn om te 'wandelen in geloof, niet in aanschouwen'.

Ik weet, op wie ik mijn vertrouwen heb gevestigd

We moeten hetzelfde geloof hebben dat zo kenmerkend was voor Abraham: 'door het geloof is Abraham, toen hij geroepen werd, in gehoorzaamheid getrokken'. Let eens op het karakter van deze gehoorzaamheid des geloofs: 'zonder te weten waar hij komen zou' (Hebr. 11:8). Abraham ging niet in het wilde weg op pad, want hij wist dat de Heer gesproken had. 'Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van Christus'. Sommigen hadden 'oren om te horen' wat het Woord van de Heer heeft gezegd. Ze hebben getracht te handelen in overeenstemming met dat Woord. Het resultaat was dat de banden van menselijke traditie werden verbroken. Ze hebben ondervonden dat de waarheid ze heeft vrijgemaakt; vrij om alles te geloven wat God heeft gezegd, vrij om te handelen in overeenstemming met het getuigenis van onze Heer, door Paulus, Zijn gevangene, de uitverkoren apostel van het Geheimenis - de bedeling van oneindige genade voor de heidenen. Ze ontdekken dat veel van hun voormalige vrienden achterblijven, dat de geschriften van geliefde leraren van weinig nut zijn, dat ze in gemeenschap komen met de apostel die gezegd heeft: 'vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstrekkende naar hetgeen voor mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus.' (Fil. 3:13,14). Het zou ons niet moeten verbazen dat zij die op deze manier op weg zijn gegaan, enige tijd zijn als Abraham, die niet wist waar hij komen zou.

"Hij dan antwoordde: Of Hij een zondaar is, weet ik niet; een ding weet ik, dat ik, die blind was, nu zien kan." (Joh. 9:25);

"Een ding heb ik van Yahweh gevraagd, dit zoek ik: te verblijven in het huis van Yahweh al de dagen van mijn leven, om de liefelijkheid van Yahweh te aanschouwen, en om te onderzoeken in zijn tempel." (Ps. 27:4);

"Broeders, ik voor mij acht niet, dat ik het reeds gegrepen heb, maar een ding [doe ik]: vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstrekkende naar hetgeen voor mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus." (Fil. 3:13,14).

Zoals de blinde in Johannes 9 zijn we misschien niet in staat om een antwoord te geven op alle vragen en spitsvondigheden van de Farizeeën, maar nóch hun argumenten, nóch ons eigen falen, kunnen het feit veranderen dat we vroeger blind waren, maar dat we nu kunnen zien. Evenals voor de Psalmist, is ook voor ons het doel de Heer in Zijn tempel. Niet de tempel met mensenhanden gemaakt, maar de hemel zelf, waar ons burgerschap is en waarvandaan we uitzien naar de Zaligmaker, de Here Jezus Christus, die ons lichaam der vernedering zal veranderen, zodat het veranderd zal worden in gelijkvormigheid aan het lichaam van Zijn heerlijkheid (Fil. 3:20,21).

De verheerlijkte Heer

Een feilloze test voor een leerstelling is altijd hoe deze zich verhoudt met de Persoon van de Here Jezus Christus. 'Hij zal Mij verheerlijken', is het getuigenis van de Heer over het onderwijs van de Heilige Geest. Het vergeten van de dingen die achter ons liggen, heeft ervoor gezorgd dat we rituelen, dogma's, hoop, vrees en vele door God gegeven geboden

en beloften, waarvan we hebben ontdekt dat die niet tot ons gericht zijn, hebben losgelaten. Maar onze hoogachting voor de Zoon van God, onze liefde tot Hem, onze blik op de grootheid en majesteit van Zijn hemelse troon, Zijn tegenwoordige en toekomstige heerlijkheid, die uitgaat 'ver boven alles', Zijn positie als het Hoofd van de gemeente die Zijn Lichaam is, al deze dingen zijn groter geworden toen we de grens van Handelingen 28 zijn gepasseerd en het terrein van de brieven van de 'volheid' hebben betreden.

Melk en vaste spijs

Onze eigen positie is ook veranderd: van baby's tot volwassen mensen. De dingen die met de dagen van onze kindertijd te maken hebben zijn vergeten, ze zijn onnodig gebleken en een sta-in-de-weg. De 'melk' van het woord is vervangen door de 'vaste spijs' (verg. I Cor. 2 en 3; Hebr. 5:11-14) van het Geheimenis, dat geslachten lang verborgen was gebleven.

Israël en het nieuwe verbond

Laten we nu enkele punten van deze uiterst belangrijke onderwerpen heroverwegen. Het verband tussen het avondmaal en het Nieuwe Verbond is vastgesteld in Mattheüs 26:28. We zijn niet in het ongewisse gelaten over de betekenis van dit Nieuwe Verbond. De allerlaatste verwijzing hiernaar vinden we in Hebr. 8 en daar wordt duidelijk het Joodse en het Koninkrijkskarakter naar voren gebracht. Het huis van Juda en het huis van Israël worden ondubbelzinnig als de onderwerpen van dit Nieuwe Verbond genoemd en het verband met het herstel van Israël en Juda als het volk van God wordt duidelijk geleerd zowel in Hebr. 8 als in Jeremia 31. Dat het Nieuwe Verbond in II Corinthe 3 hetzelfde is als in Jeremia 31 en Hebr. 8, blijkt uit de duidelijke toespeling op Jeremia 31 in II Corinthe 3:3. We ontdekken geen enkel verbond, oud noch nieuw, in de brieven van Paulus die hij geschreven heeft na Handelingen 28. Het avondmaal werd ingesteld in de nacht van het Pascha, waarbij de uittocht uit Egypte werd herdacht. Het avondmaal was een onderpand en zegel van de belofte van het Nieuwe Verbond om het verlorene Israël in het beloofde land te brengen in genade en niet onder de wet.

Onder het Oude Verbond had Israël te maken met wetten die geschreven waren op stenen tafelen (II Cor.3), 'mijn verbond, dat zij verbroken hebben' (Jer. 31:32). Het Nieuwe Verbond heeft te maken met een offer van oneindig veel meer waarde dan het bloed van stieren, geiten of lammeren, het leidt niet meer naar Sinai en de stenen tafelen, maar naar de erfenis van het land in overeenstemming met het oorspronkelijke en onvoorwaardelijke verbond dat 430 jaar eerder dan de wetgeving was gesloten (Gal. 3:17) en naar de tijd dat de wet van God op tafelen van vlees wordt geschreven in hun hart.

De Gemeente en de verlossing

De Gemeente van het Geheimenis (of Verborgenheid) is net zo zeer verlost door het kostbare bloed van Christus, als de gelovigen van de vorige bedelingen dat waren. We hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. We kunnen instemmen met de

woorden van lof van de Psalmist, met de stralende visioenen van de profeten, met de brandende ijver van de prediker, zonder de grenzen van onze erfenis te overschrijden. Mogen we dan geen wijn drinken en brood breken, eenvoudig uit liefdevolle nagedachtenis aan Hem?

Geliefde medegelovige, het is geen kwestie van liefde of nagedachtenis. Integendeel, als we er bij stilstaan wat Hij voor ons heeft gedaan, welke genade Hij ons geschonken heeft, dan hebben we geen symbolen nodig om onze liefde levend te houden, of onze hoop op te wekken. Als we dat toch doen, dan zijn we nog steeds niet in de positie die ons beschreven wordt in de brieven van het Geheimenis, een positie die volmaakt is 'in de hemelse gewesten in Christus'. De volgende vermaning geeft de apostel de gelovigen: 'Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God' (Col. 3:3). Dit is het antwoord van God op de woorden in Colosse 2:20: 'Indien gij met Christus afgestorven zijt aan de wereldgeesten, waartoe laat gij u, alsof gij in de wereld leeft, geboden opleggen'. Wat kan worden bedoeld met de woorden 'alsof of gij in de wereld leeft'? We leven toch in de wereld en daar worden we van tijd tot tijd krachtig aan herinnerd. Het wordt uitgelegd door Colosse 3:3: 'gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God'. Dit is de grond voor onze huidige positie, of we het nu beschouwen vanuit het standpunt van de Gemeente, de bedelingen, of de dogmatiek: alles is gebaseerd op de opstanding, op de hemelse gewesten in Christus. Alles wat met het vlees te maken heeft is dood en begraven.

Schaduw of werkelijkheid

Medegelovige, als u met Christus gestorven bent, waarom bent u dan nog onderworpen aan inzetten? Welke plaats kan daarvoor zijn als we zijn opgestaan? In de periode van de typen, de schaduwen, de gelijkenissen en symbolen, konden water, wijn en brood duidelijke beelden zijn van het heerlijke onderwijs van de dood, de begrafenis en de opstanding van de Heer. Het prentenboek hoort thuis in de handen van kinderen, het is geen passend handboek voor een volwassen man.

Inzettingen van God en van mensen

De boodschap van Colosse 2, die zo treffend "Statuut van de Christelijke vrijheid" wordt genoemd, kan als volgt worden weergegeven:

Leer en onderwijs voor hen die met Christus gestorven zijn:

- A**   8: Waarschuwing
- B**   9,10: Christus het Hoofd; de volheid der Godheid
- C**   11-15: Door God gegeven inzetten, weggedaan in Christus
- A**   16-18: Waarschuwing
- B**   Christus het Hoofd; Goddelijke wasdom

De door God gegeven inzettingen (bijvoorbeeld de besnijdenis) hebben in Christus hun vervulling gekregen. Onze besnijdenis is zonder handen van mensen geschied. Menselijke inzettingen, zoals 'raak niet, smaak niet, roer niet aan' en alle andere regels en regelingen die de godsdienst heeft bedacht, hebben geen macht over hen die met Christus gestorven zijn. Inzettingen als de doop van gelovigen, of het avondmaal, worden, hoewel ze in directe relatie staan tot het geloof, op niet mis te verstane wijze verbonden met het vlees, met de zichtbare dingen. De gelovige die in de volheid staat van het evangelie dat in Efeze wordt verkondigd, waarin te lezen is dat hij is opgewekt, opgestaan uit het graf van de zonde en met Christus gezeten is in de hemelse, hoeft er niet wekelijks aan herinnerd te worden aan zijn schuld.

Volmaakt geloof of uiterlijkheden

We moeten voor ogen houden dat we het avondmaal niet los kunnen koppelen van zijn typologische betekenis en zijn verbinding met de bedeling van het aardse koninkrijk dat beloofd is. Nicodemus hield van de Heer, anders zou hij de specerijen niet hebben gebracht om Zijn lichaam te balsemen. Hij stelde zich met die daad bloot aan de haat van het Sanhedrin. Nicodemus zou de Heer nog veel meer hebben liefgehad en met veel meer inhoud, als hij de woorden van de Heer had geloofd, dat Hij op de derde dag weer zou opstaan. Anderen zouden in dat geval hebben kunnen zeggen dat hij niet van de Heer hield, omdat hij niet deelnam aan de verzorging van een dode, maar hij zou in werkelijkheid de Heer veel meer hebben liefgehad als hij had geloofd in en had gewacht op Zijn opstanding uit de dood. Zo is het ook met ons: we houden niet minder van de Heer omdat we ons richten op de dingen die boven zijn. Onze medegelovigen mogen ons dan kilheid verwijten, maar wat zou dat! Onze vreugde ligt niet in de goedkeuring van zelfs de heiligste der medegelovigen, onze vreugde wordt gevonden in Hem en in Zijn goedkeuring. Wij weten dat we, als we het Woord der Waarheid recht snijden, arbeiders zijn die zich niet behoeven te schamen in 'die dag', hoewel we slecht begrepen worden in de 'dag des mensen'.

Verlies en winst

Sommigen hebben moeite met het 'verlies' van I Thessalonica 4. Ik hoop dat ze mogen komen tot de 'winst' van Filippi 3, zoals Paulus. Als Farizeeër geloofde Paulus na zijn bekering dat de doden opgewekt zouden worden en dat de Messias zou komen in heerlijkheid om het Messiaanse Koninkrijk te aanvaarden. Hij geloofde dat de aartsengel Michaël voor Israël zou opkomen in de tijden van zijn verdrukking en dat in die tijd de opstanding die in Daniël 12 wordt genoemd zou plaatsvinden. In de Schrift wordt maar één aartsengel genoemd en deze heet Michaël. Hij komt altijd voor in verband met Israël (Dan.10 en 12). De aartsengel van I Thessalonica 4 is Michaël en de opstanding die daar wordt beschreven is dezelfde als in Daniël 12. I Thessalonica 5 verbindt dat met de 'dag des Heren'. Paulus gaf deze en elke andere toekomstverwachting die hij na zijn bekering had gehad, gewillig op. Toen het Geheimenis hem werd geopenbaard, kon hij met vreugde alles schade achten om hetgeen voor hem lag.

Is het niet heerlijk dat onze hoop samenhangt met Zijn heerlijkheid? Moeten we het geringschatten dat we spoedig dit lichaam zullen verwisselen voor een lichaam dat gelijk is aan het lichaam van de verheerlijkte Heer? Is ons 'burgerschap in de hemelen' niet 'tastbaar'? Is de belofte 'vaag' dat wanneer Christus die ons leven is, geopenbaard zal worden, ook wij met Hem zullen worden geopenbaard in heerlijkheid? Abraham, Isaak en Jacob hebben zoveel doorstaan voor de belofte dat ze de aarde zouden beërven. Zouden wij dan de 'erfenis van de heiligen in het licht' willen zien als iets dat daarmee niet te vergelijken is? We zijn allen zo van de 'aarde, aards', dat we niet werkelijk gaan staan in de 'roeping waarmee we geroepen zijn'. De traditie der eeuwen heeft ons gevoel zo afgestompt, onze ogen zo verblind, dat we 'de hoop van Zijn roeping' niet kunnen vatten. Door onze houding vragen we daadwerkelijk: 'Wat is eigenlijk de hoop van Zijn roeping en wat is de heerlijkheid van Zijn erfenis in het allerheiligste'? Pas als onze ogen verlicht worden, kunnen we het gebed van Efeze 1:18-20 uitspreken. De Heer zal dan duidelijk maken wat de hoop is en de rijkdom van de heerlijkheid.

Daniël (Dan. 10), Jesaja (Jes. 6), Job (Job 42), Paulus (Hand. 9) en Johannes (Openb. 1) getuigen allen van de overweldigende grootte van het visioen van de hemel. We moeten niet verwachten dat we alles waarvoor we door Christus gegrepen zijn (Fil. 3) in één keer begrijpen. We willen geen woordenstrijd. De apostel zegt in Filippi 3:15:

"Laten wij dan allen, die volmaakt zijn, aldus gezind zijn. En indien gij op enig punt anders gezind zijt, God zal u ook dat openbaren"

Een zaak van gehoorzaamheid

We hebben niet de opdracht te overtuigen. Met zachtmoedigheid en vriendelijkheid proberen we de waarheid te onderwijzen voor zover wij die zien. We willen graag de genade ontvangen om geduldig te zijn, het kwade te verdragen, in zachtmoedigheid hen te onderwijzen die zich verzetten, in de verwachting dat God hun gedachten zal verlichten zodat ze kennis krijgen van de waarheid. We kunnen niet langer twee dopen hebben, als de Heer in het gedeelte over de zevenvoudige eenheid des Geestes zegt, dat er maar één is. We kunnen niet langer 'dagen' of 'sabbatten' onderhouden; we kunnen niet langer het Feest van de Ongezuurde Broden, de Grote Verzoendag, het Pascha, het Feest der Weken of Pinksteren vieren, omdat al deze dingen voorbij zijn gegaan. Dat geldt ook voor het avondmaal, ingesteld om terug te zien (zoals het Pascha is ingesteld om vooruit te zien) op Hem die het bloed van het Nieuwe Verbond heeft vergoten, waardoor het behoort tot de bedeling van het aardse Koninkrijk. Het avondmaal is voor het Nieuwe Verbond hetzelfde als het Pascha was voor de Jood voor het Oude Verbond en van de eerste verlossing die een voorafschaduwing was. Zij die kinderen van Abraham zijn door het geloof, of het nu om Joden of Heidenen gaat, zien uit naar dezelfde erfenis als Abraham, Isaak en Jacob, wier verlangen en gedachten verbonden zijn met de aarde en de aardse zegeningen. Het kan zijn dat zij de inzet van het avondmaal voortzetten, maar zij die zijn gezegend met alle geestelijke zegen in de hemelse in Christus, zij die met Christus gestorven zijn en die zijn opgestaan en gezeten met Hem, wier hoop geen verband houdt met de vernieuwde aarde, maar met een nieuwe hemel, wier burgerschap niet in het nieuwe Jeruzalem is dat nederdaalt van de hemel, maar in de hemel zelf, wier bestemming niet is te zitten op tronen

om Israël of de volkeren te richten, maar om in de komende eeuwen aan de overheden en machten in de hemelse de wonderbare genade van de Heer te tonen, zij zullen ontdekken dat Christus hun alles is, zonder hulp van een type of een symbool.

Betrouwbaarheid of bruikbaarheid

Het is plezierig en verfrissend om met mensen van de Heer samen te komen. De verleiding om niets over deze dingen te zeggen is groot. Tonen we onze liefde aan Hem, die Zichzelf voor ons gegeven heeft, door deel te nemen aan een feest waarover we ons ongemakkelijk beginnen te voelen? Vinden we de mogelijkheden om te dienen belangrijker dan betrouwbaarheid? De Heer aanvaardt onze dienst niet op zo'n manier. Laten we bereid zijn het bereik van onze zogenoemde dienst te beperken als het ten koste zou gaan van onze betrouwbaarheid. Laat ons bereid zijn om te 'gaan zonder te weten'; laten we bereid zijn om gemeenschap met gelovigen te missen; laten we er tevreden mee zijn dat we niet worden begrepen en onze bedoelingen verkeerd worden geïnterpreteerd. Hij is met ons; Hij weet; Hij ziet het hart; mensen zien alleen de buitenkant. Al zouden allen ons verlaten, dan nog kunnen we met Paulus zeggen: 'ik weet, op wie ik mijn vertrouwen heb gevestigd'.

Sommige lezers hebben het probleem dat ze niet in staat zijn in te zien wat het Woord leert. Met hen kunnen we niet discussiëren; we bidden dat als ze anders denken, de Heer het zelfs hen laat zien. Anderen hebben echter niet zozeer problemen met het *zien* van de waarheid, maar meer met het *doen* van de waarheid. 'Indien gij dit weet, zalig zijt gij, als gij het doet.' Onze hoop ligt vast in de hemelse heerlijkheid van de Heer. Ons leven is met Christus verborgen in God. Onze wandel, onze dienst is gebaseerd op de opstanding. Broeders, laten we vaststaan in het geloof en vaststaan in de vrijheid waarmee Christus ons vrijgemaakt heeft. Laten we geen voorganger aanwijzen die ons weer in slavernij brengt; laten we opgaan om de hemelse erfenis door geloof in bezit te nemen en te wandelen in overeenstemming daarmee.